

LOV OG EVANGELIUM

Utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon

Nr. 10

Oktober 1988

24. årg.

Guds rettferdighet

For å vise sin rettferdighet, fordi han i sin langmodighet hadde båret over med de synder som før var gjort. (Rom. 3, 25.)

Det som menes med *Guds rettferdighet*, forklarer apostelen straks i det følgende vers: «for å vise sin rettferdighet i den tid som nå er, så han kunne være *rettferdig og gjøre den rettferdig som har troen på Jesus.*» At han er rettferdig på samme tid som han gjør den som tror, rettferdig – det er *denne Guds rettferdighet som skal bevises ved at han stilte sin Sønn til skue i hans blod som en nådestol ved troen.* Guds rettferdighet er altså her hans *dommer-rettferdighet, hans rettvishet.*

Kristi forsoningsdød kaster lys over og beviser *to kjensgjerninger.* Det ene er Guds overbærenhet med de synder som var gjort i den gamle pakts tid (v. 25). Det annet er at han helt og fullt benåder og rettferdiggjør de syndere som tror på Jesus (v. 26).

Med hensyn til det første, synes apostelen å ville si: Gud har i tiden

som er gått, latt synderne slippe å få den hele og fulle straff, som de egentlig skulle ha etter loven. For hvis Gud med en gang hadde brukt sin fulle rett til å straffe, og handlet med menneskene som de egentlig hadde fortjent, da hadde han måttet utrydde menneskene av jorden – ikke bare alle hedninger, men også sitt folk Israel. Og da hadde også hans frelsesplan med hele menneskeheden – den som hans husholding med Israel siktet på – blitt til intet. Hele tiden før han sendte sin Sønn til jorden, ser det ut som han skulle ha glemt å straffe menneskene etter deres synder, og hele verden lå i skyggen av hans langmodighet. Men da Kristus var kommet, skulle denne langmodighetens tid være slutt. Og da skulle det åpenbares hva som lå til grunn for den. For da krevde den guddommelige rettferdighet syndens fulle

straff i Guds enbårne Sønns blodige død på korset.

Med hensyn til det andre, sier apostelen: For å vise sin rettferdig-
het i den tid som nå er, så *han
kunne være rettferdig og gjøre den
rettferdig som har troen på Jesus*.
Her tales om mer enn langmodig-
het. Her tales om den hele og fulle
nåde, at han *rettferdiggjør* den som
tror på Jesus. Hvordan det kan
være rettferdig og rettvist av Gud,
rett og slett å *rettferdiggjøre synder*,
det skulle Kristi hårde og blo-
dige død bevise.

Å, frydefulle ord! Gud Herren
har stilt sin egen Sønn fram som
offer i hans eget blod til en nådestol
for oss, for å vise hvor rettferdig det
går til, når han rettferdiggjør dem
som tror. Han har fullbyrdet den
soning som loven krever, for at han
på en og samme tid selv kan være
rettferdig og rettferdiggjøre den
som tror. Hadde han ikke satt i
verk en fullkommen godtgjørelse
for våre synder etter lovens krav, så
hadde han ikke kunnet rettferdiggjøre
syndere og samtidig være rett-
ferdig selv. Rettferdigheten krevde
at synderne skulle straffes, ikke
rettferdiggjøres. Men nå da det er
skjedd forsoning etter lovens krav,
kan han på en gang selv være rett-
ferdig og rettferdiggjøre den som
tror på Jesus. «Gled eder I himler,
og fryd deg du jord!» Synderes

benådning stemmer nå overens
med den guddommelige rettferdig-
het. Og var det ikke slik, kunne jeg
umulig holde ut i troen på Guds
nåde. Jeg skulle alltid synes at Gud
måtte gå trett av mine uendelige
synder. Men nå har den store Her-
ren Gud ordnet det slik, at selve
rettferdigheten krever vår benåd-
ning, når vi tror på Jesus. For det
ville ikke være rettferdig å kreve
samme skyld to ganger. Er våre
synder godtgjort med Jesus blod,
da skal de ikke kreves av oss, så
lenge Gud er rettferdig, og ikke
forkaster den løsepenger han selv
har bestemt for våre synder.

I Kristus lyser Guds største egen-
skaper, hans uendelige barmhjer-
tighet og hans fullkomne rettferdig-
het, fram. Han ga rettferdigheten
alt den hadde rett til å kreve. Derfor
kan rettferdigheten nå, like meget
som barmhjertigheten, forsikre
hver troende synder om nåde og
salighet. Nå kan vi forstå at Gud
ikke bare er så nådig, men også så
trofast og rettferdig, at han forlater
synder. Rettferdigheten har fått sin
fulle betaling av den rike Stedfort-
rederen.

Kunne vi bare tenke rett om den
personens storhet som har betalt
kravet, måtte vi sanne, at den gud-
dommelige rettferdighet i høyeste
grad er blitt æret ved hans død.

C. O. Rosenius

Født av Gud!

Uten at noen blir født på ny, kan han ikke se Guds rike, sier Jesus til Nikodemus, Joh.3,3. Du må fødes på ny. Nikodemus undret seg på hvordan dette kunne gå til. Den samme undring hadde du og jeg. Vi vet heller ikke hvordan og hvorledes vi kom til verden fra mors liv. Vi vet bare at vi lever. Vinden blåser dit den vil, vi hører at den suser, men vet ikke hvor den kommer fra eller hvor den farer hen. Slik er det med hver den som er født av Ånden. Predikeren sier: Vi vet ikke hva vei vinden farer, heller ikke hvorledes benene dannes i den fruktsommelige kvinnens liv, likeså lite vet du hva Gud vil gjøre, han

som gjør det alt sammen. Vi vet at vi er gått over fra døden til livet, da vi elsker brødrene, troens brødre og søstre. Den levende tro, frukt av gjenfødelsen. På frukten skal treet kjennes, Mat. 12,33. troens frukt. Av døpte vrimler stad og land, men hvor er troens brann? Dette gjelder såvel barne- som voksendåp. En troende far sa det slik om sine barn: De var trofaste på søndagsskolen. Nå er de voksne. De var like trofast med i alt kristelig arbeid og virksomhet. Men, sier han med tårer på kinn, jeg savner kjennetegnet på den nye fødsel. Det er så riktig det Berglund sa på Rauma i sommer: Slik forkynnelsen er, slik blir folket. Hva er kjennetegnet på en levende kristen? De kan være mange. Et av de sikreste kjennetegn er vel sangen om Lammet (Kristus) som ble slaktet, og kjøpte oss til Gud med sitt blod. Det er ordet om korset du trenger, min venn, ja, ordet om korset igjen og igjen, lyder det i en sang. Denne synger de for tronen når Lammet skal åpne seglet i boken. Karl Bang skrev sangen nr. 188 i den gamle sangboken. Jeg siterer bare enkelte strofer: «Det blir sunget en sang av enfoldige små. Den ble skrevet i himlen før jorden ble skapt. Det er sangen om blodet, Guds evige pakt. Den er

Bladet Lov og Evangelium

Bladet blir sendt til alle som sender eksp., navn og adr.

Bladet blir holdt oppe av frivillige gaver.

Eksp: O. Dyrøy, 5620 Tørvikbygd.

Telefon 05-558363

Alt som har med bladets eksp. å gjøre, såsom tinging, oppsigelse og adresseforandring blir sendt dit.

Gaver til bladet kan sendes kass. M. Bø postgiro 5 68 21 33.

Red. Einar Kristoffersen, Eklundbk. 11
3770 Kragerø,
tlf. 03-990845.

Norsk Luth. Lekmannsmisjon

Form. Ragnar Opstad
Opstadv. 38, 4350 Nærbø. Tlf. 04-43 36 85
Kass. Margrete Bø,
Vistnesvn., 4070 RANDABERG
Postgiro 5 68 21 33. Bankgiro 3204.10.10222

født under smerte i sykdom og strid. Det er brudgommens sang båret fram av hans brud. Har du lært den på jorden og fikk du den kjær, skal du synge den evig med himelens hær.»

Åndens virke her på jord er alltid å føre Guds barn til Jesus. En gjenfødt kristen eier ingen hvile og ro uten den daglige visshet om barnekår. De må daglig finne fram sine kjerneord, må daglig finne fram igjen slike ord: Alle som tok imot ham, dem gav han rett til å bli Guds barn. Hver den som tror at Jesus er Kristus, han er født av Gud. Den som har mine bud og holder dem, han er den som elsker meg. Gled deg i Herren, så skal han gi deg hva ditt hjerte attrår. Salme 37,4. Den du er glad i, den har du respekt for, den har du tillit til, kort sagt, den er du avhengig av i alt. Frelsesvissheten kan ikke lagres til neste dag. Det blir som med mannaen i ørkenen, den råtnet. Det var en som sa det slik: Frelsesvissheten har jeg aldri, den får jeg uavlatelig. Så sant, så sant for den som har erfart det. Det er ordet som gjør levende. Også eder har han gjort levende. I som var døde ved deres overtredelser og synder (Ef.2,1) I Kol. 2,13 står det helt parallelt: Vi som var døde gjorde han levende med han, idet han tilga oss alle våre overtredelser. Han utslettet skyldbrevet,

han naglet det til korset, står det. Du kan ikke se Guds rike uten at du blir født på ny, sier Jesus. Vi må få åndelige øyne for å se hemmelighetene i evangeliet. Vi må ikke se bort fra at det er mange som kan Bibelen så å si utenat, men likevel er åndelig døde. Hvorledes kan dette ha seg, spør du. De har ikke bruk for syndsforlatelse. Asaf så seg selv som et dyr da hans åndelige øyne så inn i helligdommen. Peter bad Jesus gå fra seg da han så den store fiskedrett. Slik vitnes det over alt i Bibelen. Også du og jeg ser mer og mer vår onde natur når vi kommer inn i helligdommen. Vår onde natur er en kristens største plage. Da blir det så underlig å se og lese om igjen og om igjen: Der som vi bekjerner våre synder, så er han trofast og rettferdig så han forlater oss våre synder og renser oss fra all urettferdighet. Å, du forunderlige Gud. Tolleren i tempelet så seg som en synder og bad om tilgivelse. Fariseeren takket bare for sine gode gjerninger. Hvem av disse gikk rettferdigjort hjem? Det står noen underlige ord i 1. Pet. fra 1 vers 23: I som er gjenfødt, ikke av forgjenelig men av uforgjengelig sæd, ved Guds ord, som lever og blir. Så står det videre om gresset og blomsten som visnet og falt av, Men Herrens ord blir evinnelig og dette er oss forknyt ved evangeliet.

I 2. kap. vers 3 står: Så sant dere har smakt at Herren er god. Vi må gjøre som Maria, hun gjemte alle disse ord i sitt hjerte og grunnet på dem. En kristen som har smakt at Heren er god, er så mang en gang redd for å miste dette underfulle livet med sin Gud. Det står noen alvorsomme ord i Hebr. 6,4–6. Her sier apostelen det er umulig at den som har smakt den himmelske gave og har fått Den Hellige Ånd og har smakt Guds gode ord og den kommende verdens krefter, og så faller fra, kan fornyes til omvendelse, da de etter har korsfestet Guds Sønn for seg og gjort ham til spott. Ja, guds frykt med nøy somhet er en stor vinning. De som er gjenfødt av denne uforgjengelige sæd ved Guds ord, de vil så gjerne leve av det samme uforgjengelige ord. Dette ordet er deres åndelige mat. Den arge Satans angrepstaktikk er den samme i dag som på syndefallets dag. Får han oss bort fra ordet så fører han oss siden dit han vil. Han kommer oftest som en lyssets engel og plukker ordet ut av sin sammenheng, for å så tvil om dets sannhet. Dette gjør han særleg når vi har sagt eller skrevet noe om forsoningen eller om fortapelsens evige gru. Ja, da kan det gå på livet løst, da blir det ofte som det rakner alt, til og med frelsesgrunnlaget. Den som har erfart det, han har og prøvd

det. I slike tider er det usigelig godt når Jesus minner oss om det rette ord vi trenger, og da ser vi hvor viktig det var at vi hadde lest det før. Det er bare de som er født av Gud som kan se det forferdelige i å gå fortapt fra sitt fedreland. Det er så underlig å se at det er andre som har sett det som du. – Jeg tenker her på Færevåg i et tidligere nr. av dette blad: «Alle dei gongene du visste Guds veg, og så gjekk du ein lettare veg. Alt kjem då att – for evig.» For sent, for sent. Det ble for sent for de fem jomfruer. Det ble for sent for mannen i bryllupssalen som satt i egne klær. Det ble for sent for den rike mann. For Nikodemus ble det ikke for sent. Jeg tror Nikodemus hadde mang ei våkenatt til i denne uvissheten. Han fikk høre om kobberslangen i ørkenen som bilde på ham som skulle opphøyes på et kors så at hver den som tror på ham, skal ha evig liv.

Vi ser videre i Bibelen den samme Nikodemus ved Jesu kors. Han var sikkert lykkelig i vissheten om sin Frelser, men at det var mange på denne vei og på dette grunnlag han skulle bli frelst, det hadde han aldri drømt om.

På denne vei ble Paulus frelst. På dette navn ble du og jeg frelst (født). Det er ikke frelse i noen annen, det er ikke noe annet navn vi skal bli frelst ved, sier Bibelen.

Personleg sjelesorg

Av Vincent Færevåg

Me tek nå til med den andre timen av dette emne, sjelesorg, og då vil me først lesa litt frå Guds ord.

«*Då kjem det ei kvinne frå Samaria og vil dra opp vatn, og Jesus seier til henne: Lat meg få drikka! For lærersteinane hans hadde gjenge inn til byen og skulde kjøpa mat. Korleis hev det seg, segjer den samaritanske kvinnna at du som er jøde, bed meg, ei samaritansk kvinne, om drikka? – for jødane hev ikkje noko samlag med samaritanane. Jesus svara: Dersom du kjende Guds gåva, og visste kven han er, han som bed deg om drikka, so bad du han, og han gav deg levande vatn.*

Herre, segjer kvinnna, du hev ingen ting å draga opp med, og

Å, tenk, min sjel, å ha seg satt ned ved den visdoms kilde.

Å, tenk, en Nikodemusnatt hos Jesus i det stille.

(Nr. 155 i den gamle Sangboken)

Erik Lillebostad

brunnen er djup! Kvar hev du då det levande vatnet frå? Er du større enn Jakob, ættefaren vår, som hev gjeve oss brunnen? han hev sjølv drukke av han, og sønene og feet hans med.

Jesus svara: Kvar den som drikk av dette vatnet, vert tyrst att, men den som drikk av det vatnet eg vil gjeva han, vert aldri tyrst meir. For det vatnet eg gjev han, vert i han til ei kjelda med vatn som vell opp til æveleg liv.

Herre, sa kvinnna, gjev meg det vatnet, so eg ikkje vert tyrst meir og ikkje treng å koma att hit og draga opp vatn!

Han segjer til henne: Gå og henta mannen din, og kom so hit att! Eg hev ingen mann, svara kvinnna. Det er rett som du segjer, at du ikkje hev nokon mann, sa Jesus, for du hev havt fem menn, og den du hev no, er ikkje din mann. No sa du sant.

Herre eg ser at du er ein profet! sa kvinnna. Fedrane våre tilbad Gud på dette fjellet, og de segjer at det er i Jerusalem ein skal tilbeda han.

Jesus segjer til henne: Tru meg, kvinne! det kjem ei tid då de ikkje skal tilbeda Faderen på dette fjellet

og ikkje i Jerusalem heller. De tilbed det de ikkje kjenner, me tilbed det me kjenner, for frelsa kjem frå Jødane. Men det kjem ei tid, og ho hev alt kome, då dei rette tilbedarane skal tilbeda Faderen i ånd og sanning, for slike tilbedarar er det Faderen vil hava. Gud er ånd, og dei som tilbed han, lyt tilbeda i ånd og sanning.

Kvinna segjer til han: Eg veit at Messias kjem – Messias er det same som Kristus, – når han kjem, skal han læra oss alt.

Jesus segjer til henne: Det er eg – eg som talar med deg!»

– Her møter me Jesus i sjelesorg.

I den første timen prøvde eg å tala litt om sjelesorg, kva den er og kva den fører til. I denne timen tenkte eg å tala litt om personleg sjelesorg.

For å opna veg inn til dette emne, vil eg bruka eit biletet og har bore med meg frå landsutstillinga i Bergen i 1928. Der hadde dei ein fornøyelsespark, og mellom dei mange rare ting var der også ein labyrinth. Og de veit vel kva det er? Det er eit rom, med mange dører og gangar og speglar. Der inne gjekk me oss vill. Mange gjekk der og leita og søkte utan å vita vegen ut. Men der var nokon som visste vegen, og dei kom til slutt og viste oss vegen ut or labyrinthen.

Når me talar om sjelesorg, så tenkjer me på at menneske som har forvilla seg i denne verda sin labyrinth kan få hjelp til å finna ut i fridomen. Det er menneska sin tunge lagnad at me er fødde inn i ein labyrinth. Di lenger eg tenkjer på det di meir forskrekka blir eg over alle lærevanskar, tanke-vanskar, kjenslevanskar og alle andre vanskar som menneske møter, ikkje minst når det gjeld dette å finna fram til fred med Gud og kunna leva livet saman med han. Og det er ikkje for sterkt sagt at i desse store vanskane vil menneska gå seg evig fortapt, om ingen tek seg av dei og hjelper dei ut. I Rom. 10 står det: For kvar den som kalla på Herrens namn, skal verta frelst. Korleis kan dei kalla på ein som dei ikkje trur på? og korleis kan dei tru der dei ikkje har høyrt? og korleis kan dei høyra utan at der er ein som forkynner? og korleis kan dei forkynna utan at dei vert utsende?

Og snur me dette ordet opp ned, så ser me at det er ingen som kan kalla på Herrens namn og bli frelst, utan at nokon først blir kalla av Gud og så av ei menighet og sendt ut med bodskapen.

Dermed ser me også sjelesyrgjaren si oppgåva. At det er kvar den som har fått det kall å forkynna eller leia villfarne sjeler på vegen til livet.

Men sjelesyrgjaren og hans store oppgåve, den må me dela i to. Først dei som har fått forkynnargåva og øver sjelesorg frå ein talarstol. Det er ei mykje viktig oppgåve, og æva skal visa at det var skarar som sat på kyrkje- og bedehusbenkene og såg inn i fridomen si fullkomne lov, fordi det var ein sjelesyrgar som sto på talarstolen og viste dei vegen så dei såg seg frelst. Men også dei som forkynner for den einskilde i personleg samtale er sjelesyrgjarar. Det er denne personlege sjelesorga eg vil stansa litt for idag.

Før eg går vidare vil eg streka under at det er inga vesensforskjel mellom desse to. – Men eg undrar meg på om dei ikkje spring ut frå to ulike nådegåver som fører til same målet? Eg vil også få streka under at den siste gåva gjeld ikkje berre forkynnunarar, for eg har møtt mange som hadde fått denne evna til å tala med folk på tomannshand, til å sjå kvar dei sat fast og så visa dei vegen ut. Mange slike har vore meg til hjelp i mine vanskar.

Sjelesyrgjaren sjølv.

Det kan synast u-naudsynleg å nemna han, men eg må streka under at ingen kan vera ein rett sjelesyrgjar utan at han er fødd på ny. Ordet i Johs. 3 har stansa meg mange gonger, der Jesus seier til Nikodemus at ingen kan sjå Guds

rike utan han er fødd på ny. Alle dei som tek til å arbeida med åndelge spørsmål utan å vera fødd på ny, dei tek alle feil – og æva vil nok visa at dei var mange. Ingen kan vera los i eit rike dei aldri har sett, og ingen kan vera sjelesyrgjar som ikkje har sett seg frelst i Jesu fullbrakte verk – det vil seia ein *rett* sjelesyrgjar. I Matt. 15,14 talar Jesus om farisearane såleis: Bry dykk ikkje om dei, dei er blinde, og når ein blind leier ein blind, så dritt dei båe i grøfta. Der ser du den falske sjelesorg. Sjå på to blinde som leier kvarandre bortover vegen, dei er båe like hjelpelause. Eg tenkjer med gru på kva me kan finna på i sjelesorg, dersom me ikkje har fått opplatne auge til å sjå med. Guds ord talar sterkt om at det skal koma falske vegleiarar, og dei skal føra mange vill. Me kan vera heilt viss om at er me uklar i vår eiga frelsesak så vil me og vera uklar i vår sjelesorg.

Men på den andre sida så har eg sett mange levande kristne som er heilt hjelpelause når nokon spør dei om råd i si frelsesak. Det er ikkje tvil om at dei sjølv er frelst og lever nådelivet med Gud, men når andre kjem til dei og bed om råd i denne sak, då står dei der hjelpelause. Eg kan ikkje svara så mykje på dette, men eg undrar meg på om ikkje svaret ligg i det at ikkje alle har fått

den gåva, i alle fall ikkje i like sterk grad.

Dette gjer mange kristne missmodige. Eg har møtt mange som går der og brenn forat deira og andre skulle bli frelst, men som lid under det at dei kan ikkje hjelpa dei – eg har ikkje fått den gåva, seier dei. Kanskje du er her? Eg kjenner også til dette. Her har fleire Guds ord tala til meg, og dei dreg på meg framleis. I 1. Kor. 14 står der: «Trå etter kjærleiken, streva etter dei åndelege gåvene». Der synest eg ordet gir lovnad om at det er noko me kan få. Der står også i 1. Kor. 12: «Streva etter dei største nådegåvene».

Eg undarast på om me ikkje ofte seier at me ikkje har den gåva, utan å strekkja oss etter dei største nådegåvene. Gud kan gi meir, og han kan gi nye nådegåver, for Gud er rik og Gud kan. Eg er viss om at her er ei opa dør inn til eit rikare liv og større gåver, også på dette området me nå talar om.

Det andre som gjer at me kjenner oss hjelpelause, det er at me ikkje har fått lys over kva det er som kan hjelpa ei sjel ut i fridomen. Gløym ikkje korleis du sjølv kom ut or labyrinten! Du veit at du er frelst, men ikkje korleis, og du kan ikkje hjelpa andre. Eg gløymer ikkje ei kvinne som sto opp og vitna på ein sumarskule. Ho vitna om at ho

hadde fått tru seg frelst ved Jesu blod åleine, og det var ingen tvil om at ho hadde fått lovsongen tent i hjarta. Men så sa ho at eg vil seia dykk at de må ikkje ha noko med lova å gjera, for eg har slite meg ut under lova, og det var berre slit, forbanning og død. De må berre vende dykk til Jesus og sjå på han.

Kva var det ho sa? Jau, ho sa at nå har eg slite meg ut under lova og kome inn i fridomen ved trua på Jesus, *men den vegen må de ikkje gå*. Her ser du korleis satan måtte sleppa henne inn i fridomen, men han fekk stenjga vegen slik at ingen skulle fylgja same vegen inn i frelse og fridom. Her trur eg at eg rører ved noko vensentleg i dag.

Det me som kristne og sjelesyrgjarar må leggja særleg vekt på er å læra kva som fører sjelene frå døden til livet, det er målet me alltid må ha for auga. Eg synest me talar mykje om kristendom, og at der blir forkynt mykje om kristendom, men vegen til livet blir lite forkynt, både frå talarstol og på tomannshand. Det er eit par ord som har tala til meg personleg her: Det står skrive hjå profetane: – Og alle skal dei verta opplærde av Gud. Kvar som har lydt på Faderen, og lært kjem til meg (Johs. 6). Og livet vart openberra, og me har sett det og vitnar og forkynner dykk livet, det ævelege, som var hjå Faderen og

vart openberra for oss (Johs. 1).

Livet vart openberra, me har sett det, og me vitnar og forkynner dykk livet. Her går vegen for sjelesyrgjaren.

Kva er det så sjelesyrgjaren må vera lerd av Gud til å sjå? Det er to ting. Og eg er viss om at kan du og eg vera klår her, så skal me bli til hjelp for dei menneske me ferdast iblandt – og Gud hjelpe oss til å vera klår her. Gud må for det første få læra oss grundig, like inn i innerste hjarta og overtyding, at dei me sokjer å hjelpa er syndebundne og er i alle ting under Guds dom både dei beste og verste av dei. Det står i Gal. 3,22 at Skrifta, og dermed Gud, har stengt alt inn under synd. Det vil seia at alt mitt, og alt ditt, og alle dei som er i sjelesorg er stengt inn under synd, og at alt det

me kan gjera er under Guds dom. Her synest eg mange er uklåre idag, og eg er heilt viss om at tuklar me med dette vil mange bli førde vill.

Det andre me må vera lerd av Gud til å sjå, det er at den frelse me må eiga for å stå for Gud er hundre prosent ferdig i ein stedfortredars verk. Dernest at den er hundre prosent gratis for den som manglar alt. I Galat. 3 les me vidare at Skrifta har stengt alt inn under synd, så det som var lova skulle ved tru på Jesus vert gitt dei som trur. Du, for eit salig ord for mitt hjarta.

Står desse to ting klårt for oss, då er eg viss om at du og eg er ein sjelesyrgjar, der me lever vårt liv og i vår omgangskrins. Me kan ikkje vera noko anna, eit lys eller eit fyrtnårn i ei mørk verd.

(Forts.)

Sannheten tro i kjærighet

2 Johs. brev

Dette brev består bare av ett kapitel, men det er et viktig kapitel i Guds ord, da det må sies å være *særlig* aktuelt i vår tid, dette med forholdet mellom *kjærheten* og *sannheten*. Forkynner du sannheten slik som den er åpenbart i Guds ord, så vil du snart bli holdt for å være ukjærlig av de fleste.

Det falne menneske skiller nemlig kjærigheten fra sannheten. Og da skiller det i virkeligheten kjærigheten fra *Gud!*

Det falne menneske kan aldri forbinde kjærighet med Gud, d.v.s. *Skriftens Gud*. Ham forbinder det med dom og undergang p.g.a. synden som bor i det. Derfor

skiller det altså kjærligheten fra sannheten.

Og når vi idag ser dette langt inn i de kristnes rekker, at sannheten må på dør for enighetens og «kjærlighetens» skyld, da forstår vi at vi ikke lenger har med Den Hellige Ånd, *sannhetens Ånd*, å gjøre, men en annen ånd.

I Ef. 4, 14-15 står det: «— forat vi ikke lenger skal være umyndige og la oss kaste og drive om av ethvert lærdoms vær ved menneskenes spill, ved kløkt i villfarelsens kunster, men at vi, *sannheten tro i kjærlighet*, i alle måter skal vokse opp til Ham som er hodet, Kristus —» Sannheten tro i kjærlighet blir ofte tolket som å *forkynne sannheten kjærlig*. Ja, det bør en også søke å gjøre, men det det er tale om er kjærlighet *til sannheten*, ikke *til mennesker*. Sannheten år i virkelighet til mennesker.

Og *hvem* er nå sannheten tro i kjærlighet? Jo, den som er frelst ved sannheten. Ved sannhets ord som apostelen Jakob skriver det (Jak. 1,18). Her er ikke tale om sterke stridsmenn som kan fly ut og kjempe for sannheten i den forstand som en ofte ser det, men om slike som selv er blitt avhengige av sannheten for sin egen del, som har sitt eneste håp om frelse i sannheten, og som har sitt eneste håp om frelse for sine og for den hele verden i

sannheten. Da blir det ikke kjærlighet å forkaste den for enighetens skyld, men det motsatte, menlig å ber ve sine medmennesker muligheten til å lære sannheten å kjenne og derved bli frelst. Slik når djevelen ofte sitt mål gjennom mennesker som tror seg  tjene Gud.

«Og dette er kjærligheten at vi vandrer efter Hans bud. Dette er budet, således som I hørte det fra begynnelsen, at I skal vandre etter det. For mange forf rere er gått ut i verden, som ikke bekjenner at Jesus er Kristus, kommet i kjød; dette er forf rereren og Antikristen. Ta eder i vare at I ikke mister det I har vunnet ved eders arbeide, men at I kan få full lønn! Hver den som slår inn på avveie og ikke blir i *Kristi lære*, han har ikke Gud; den som blir i læren, han har både Faderen og Sønnen. Dersom noen kommer til eder og ikke fører denne lære, da ta ikke imot ham i eders hus, og by ham ikke velkommen! for den som byr ham velkommen, blir medskyldig med ham i hans onde gjerninger.» v. 6-11.

Vi ser i disse vers at sannheten = læren, *Kristi lære* skriver Johannes her. Det er altså tale om Hans lære som sier om seg selv: «Jeg er sannheten.» Derfor er det *skrevne* ord så mye mere verd enn enhver opplevelse skilt fra ordet. Fordi det er *Herrens* ord, *sannhets* ord, og vi

kan stole på det! (1 Tim. 1,15).

Det er slik du er blitt frelst, ikke sant? Ved Guds ord er du blitt overbevist om hvem Jesus er, og at Hans gjerning er for deg. Og så står det i Kol. 2,6 «Likesom I altså mottok Kristus Jesus som Herre, så vandre i Ham.» Den åpenbarte sannheten har altså med både gjenfødelsen og vandringen som kristen å gjøre. Det er et «første bud» i dette med den kristne vandringen, om en kan si det slik, og det er det som står i Jak. 1,21: – og ta med saktmodighet imot det ord som er innplantet i eder, og som er mektig til å frelse eders sjeler.» Hans bud er altså ikke tunge: – at vi skal ta imot *nådeordet!* Det er det som er leren – nåden i Jesus Kristus *alene* til frelse og liv. Kristus *alene* – Skriften *alene* – Troen *alene*. Leren blir ofte holdt for å være noe tørt og teoretisk, men den er i virkeligheten det salige budskap om frelsen i Jesus Kristus *alene*. Og det er dette *alene* som mange får vanskeligheter med. Men å vandre på denne måten kaller Skriften *å vandre i Ånden*. Det er nemlig Ånden som lærer *dette!*

Og dette er også målet for åndskreftene i tiden: Å rive deg bort ifra dette og få deg til å vandre *i kjødet* istedet. Og her møter du ikke bare den «svarte» djevelen som vil dra deg bort i *åpenbare* synder, men

også den «hvite» som vil dra deg bort i synder som ikke er så åpenbare. Han som ved *særskilte* opplevelser og inngydt kraft *skilt fra ordet* vil gjøre deg from som Gud. Dersom du vil bli from *i deg selv* så vit at det har ingen hensikt dersom du ikke blir from *som Gud*. (3 Mos. 19,2). En kristen er så from som Gud, det er derfor han en dag blir stående for Guds dom, men det er ikke i seg selv, det er *i Kristus*. Og det er noe annet. Det er en *helt annen* vei enn mye av dette som desverre blir forkjent idag. Den svarte og den hvite djevel talte Luther om, men det er den samme person; tyven, røveren, sjelemorderen.

Kjærligheten og sannheten er knyttet nøye sammen. Johannes skriver om den som elsker Faderen, han elsker også den som er født av Faderen (1 Joh. 5,1). Her er årsaken til kjærligheten til våre medkristne beskrevet: *Kjærligheten til Faderen!* Og hvem elsker så Faderen? Jo, ganske enkelt den som har lært sannheten å kjenne. Dette å lære sannheten å kjenne, det er det som gir oss kjærlighet både til Gud og medmennesker, for med sannheten flytter Den Hellige Ånd inn i våre hjerter. Og Guds kjærlighet er utøst i våre hjerter ved *Den Hellige Ånd*.

Dette er noe vi skal slippe å

streve med og forsøke å *produsere*, men, skriver apostelen: «ta med saktmodighet imot *det ord* som er innplantet i eder.» For ved dette ord bor Herren selv i den troendes hjerte, og Gud er *kjærlighet*. (1 Joh. 4,8.16). Det er ikke noe i oss Gud kan bruke, heller ikke vår «*kjærlighet*».

«Den eldste – til den utvalgte frue og hennes barn, som jeg elsker i sannhet, og ikke bare jeg, men og alle som har *lært sannheten* å *kjenne*, for den sannhets skyld som blir i oss og skal være med oss til evig tid.» V 1-2. Vi er knyttet sammen i kjærlighet for den *sannhets skyld* som vi har del i. Det er m.a.o. evangeliet som knytter oss sammen. Derfor, forstår du, kan vi ikke skille kjærligheten fra sannheten, eller holde denne fremfor den andre. For de er knyttet sammen i *Gud*. «Nåde, miskunn, fred skal være med oss fra Gud Fader og fra Jesus Kristus, Faderens Sønn, i *sannhet og kjærlighet*.» v 3. Så denne «*kjærlighet*» som ikke trives eller fungerer uten at sentrale ting i Guds ord settes under en skjeppe, har ikke noe med sann kjærlighet å gjøre.

«Forbannet være den kjærlighet og enighet som ikke kan bevares uten å bringe Guds ord i fare» skrev Luther. Det er klar tale!

Det er menneskelige påfunn vi har med å gjøre, ja, verre enn det,

det er djevelsk. Ingen blir frelst i mørket, for ikke å si av mørket. Skal du bli frelst, så må du høre sannheten.

Paulus skrev den såkalte «kjærlighetens lovsang» i 1 Kor. 13. I v 6 der, gir han kjærligheten dette vitnesbyrd: Den gleder seg ved *sannhet*. Den kjennes på det!

Ja, men vandrer vi ikke alle i sannheten? Vi tror jo på Jesus! Nei, her er mange slags Jesustro. Det er *en* sann Jesus og det er Ham som åpenbarer seg i Skriften. *Frelseren, forsoneren, stedfortrederen*, som ikke gir sin ære til noen annen, men selv vil være *alt i alle*! Det Han er, det er Han *helt og fullt og alene*. Frelser, Forsoner, Stedfortreder!

Hør hva Johannes skriver til denne menigheten og *merk deg det!* «Jeg har gledet meg meget fordi jeg har funnet *nogen* av dine barn som vandrer i sannhet således som vi har fått påbud av Faderen». De bekjente alle troen, men apostelen skriver at bare *noen* vandret i sannheten. Altså vandret *de fleste!* ikke i sannheten. De vandret midt i menigheten *ikke* i sannheten, Kristi lære, og v 9 sier oss da: « – de har ikke Gud.» Altså er de like fortapt som hedningene *midt i menigheten!*

Mange er nærmest panisk redd for den forkynnelse som virker «splittende» som altså deler menigheten i to, som om det skulle være

villfarelse. Hvordan tror de denne Johannes forkynnelse virket? Er det mange som taler så klart om denne sak idag? Nei, den forkynnelse som fører vill, det er tvertimot den forkynnelse som forsøker å smelte religiøsitet og kristendom sammen, og smelte Guds barn sammen med verdens barn. Det er å stride imot *Gud!* (ordsprk. 22,28 og 1 Mos. 1,4).

Å, om vi virkelig måtte våkne opp til å se hva det gjelder idag, hvor sannheten faktisk blir bekjempet i kjærlighetens navn og hvor disse som gjør denne gjerning påberoper seg å tjene Gud etter Hans vilje!

Troens gjenstand er sannheten, og så skulle altså vi kunne klare oss uten?

Å du, hvor dyktig djevelen og hans tjenere er. Tenk de gir seg ut for å ville fremme kjærligheten! Han som er en manndraper i fra begynnelsen (Joh. 8,44). «Og det er intet under; for Satan selv skaper seg om til en lysets engel; derfor er det ikke noe stort om og hans tjenere skaper seg om til rettferdighets tjenere; men deres ende skal være etter deres gjerninger» (2 Kor. 11,14-15). Så er vi altså advart.

I Joh.åp. 16,15, sier Herren: «Se, jeg kommer som en tyv, salig er den som våker og tar vare på sine klær så han ikke skal gå naken og de skal se hans skam.

Måtte Gud få gjøre den gjerning med den enkelte av oss, at vi blir bevart i sannheten.

Einar Kristoffersen

Ambros Nørstrud med vekkende tanker om alvorlig menighetsutvikling

Fattigdom i overfloden

Det var ikke så mange som hadde møtt fram for å ta det siste farvel med gamle Mari. Småbrukeren Jens var der, Ole fra sagbruket og et par andre. Alle pleide de å vanke på Bedehuset.

Med et vemodig drag over ansiktet stod Per og betraktet den sorgende venneflokken. De var så glad i Mari, han visste det og han så det. Og han så noe annet også i ansiktet på disse bedehusfolkene: Det lyste et håp og en lengsel ut fra dem. Han visste hva det var, selv om det for ham var både fremmed og livsfjernt. Det var det samme håp som hans mor hadde hatt. Hvor ofte hadde hun ikke talt til han nettopp om dette. – Jeg reiser snart herfra, hadde hun sagt, jeg ser så fram til å møte min Frelser. Per hadde lyttet til mors vitnesbyrd, han hadde sett dette himmelske i henne, men denne form for kristendom var likesom ikke hans stil....

Per

De drog hjemover fra kirkegården, pratet lavt sammen. – Hvor dan skal det nå gå på Bedehuset, sa de, nå som Mari er borte. Hun var slik en bærende støtte, så flink til å ordne både dette og hint.

Per lyttet. De var vel helst noe enfoldige, disse bedehusfolkene, tenkte han. Han hadde aldri hatt ordentlig kontakt med noen av dem, hadde bare vekslet noen ord med dem hver gang de kom og hentet mor til samlingene. Det var så mye om å gjøre for henne å komme dit. Egentlig kunne han ikke forstå det, de hadde verken sangkor eller andre kulturinnslag der, og disse emissærerne var neppe verken opplyste eller veltalende, mente han.

Parolen

Selv vanket han i et meir utfordrende miljø. Under sin skolegang inne i byen kom han nemlig i kontakt med mennesker som hadde så store visjoner og atskillig mer tolerant holdning innenfor den kristne ramme.

– Vi må møte folkets behov, var parolen, han ble fenget av den, det var så mye positivt man kunne gjøre, så mye godt i mennesket som kunne utvikles. Og Per ble snart den drivnede kraft i aktivitetsgruppa, nå var han organisasjonssekretær og hadde ansvaret for å få avviklet det

mangfoldige semesterprogrammet.

Fredsgudstjenestene hadde slått godt an, men enda større var oppslutningen om de økumeniske seminarer som ble holdt to ganger i året. Der hadde lokalet vært fullsatt! Pateren hadde messet på engelsk og fikk jublende bifall for sine velformede utlegginger av teologiske sannheter.

Kultur

Kulturforum hadde man også holdt, kinosjefen var med på disse og i samarbeid med ham hadde man også innpasset aktuelle filmer i semesterprogrammet. Dessuten hadde man leikarringsamlinger hver uke. Bygdefolket og byfolk fant hverandre der, helst middealdrende ektepar.

Ungdommen derimot, de foretrakke gospelkonsertene. Stemningen kunne bli høy, mange kjente størrelser trollbandt publikum med sin sang og utstråling. Og de sang ikke bare kristne låter, de hadde både pop og rock å varte opp med, det var ikke snakk om hengehoder der i gården, nei.

Tanken svirret videre i Pers hode. Temakvelder hadde de, det var tydeligvis behov for slike. Mange hadde råd å gi om ulike sider ved livet. Samlivsproblemene, for eksempel, mange av deltakerne var skilt og gift igjen, de trengte både å tale og å lytte.

Per tenkte tilbake på fakkeltoget de hadde hatt forleden kveld. Vinterkulden til tross, mange hadde møtt opp for å uttrykke sin støtte. Ja til kristen formålsparagraf i barnehagene, lød parolen. Både mor og far arbeidet jo nå for tiden, utenfor hjemmet altså, så det minste de kunne forlange var at kommunen hadde barnehager nok til å ta seg av barna deres! Og at den kristne arv ble ført videre i dem, slik, ja det skulle bare mangle.

Snevert...

Men nå var altså mor borte. Det var rart å tenke på, Per hadde ikke hatt den helt store kontakten med henne. Hun hadde for snevert et interessefelt. Hun var så annerledes. Alt dreiet seg om Skriftsteder, om bønn, misjonen og livet på Bedehuset. Når Per prøvde å fortelle henne om de kristelige arrangementer han ledet i den nyetablerte aktivitetsgruppa, virket hun litt trist og fjern. Som om hun hørte uten å lytte.

– Hvorfor er det slik, tenkte Per. Han aktet ikke å gi slipp på alt det verdifulle og positive som han opplevde i aktivitetsgruppa. Det var for snevert for ham, og det miljø som mor og Jens og Ole og de andre stod for. Tidene hadde tross alt forandret seg...

Vemod

Det vemodige uttrykk preget fortsatt Pers ansikt da han tok farvel med de som hadde fulgt mor det siste stykke av veien. Det var noe i blikket deres han ikke kunne forklare. Det var som om de... ventet på ham. Han som var så rik, han som hadde overflod, han som ikke manglet noe. Men likevel... kjente han seg både blind og naken og fattig der han gikk på vei hjemover.

(Fra Evangelisten)

